

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nadejda Toma, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Anatolie Țurcan, a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Cotovici Eugeniu în numele inculpatului Popa Eugeniu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Popa Eugeniu XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. 11.03.2015 – 15.04.2016 (prima instanță);

2. 06.05.2016 – 13.10.2016

29.05.2017 – 07.11.2017 (instanța de apel);

3. 04.02.2017 – 02.05.2017

22.01.2018 – 20.03.2018 (instanța de recurs).

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Slobozia, sediul Ștefan Vodă din 15 aprilie 2016, procesul penal în privința lui Popa Eugeniu, intentat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, a fost încetat pe motiv că inculpatul nu a atins vârsta pentru tragere la răspundere penală.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Popa Eugeniu, născut la XXXXX, la data de 11.08.2014, în timp de seară, la o oră nestabilită, cu scopul de a-și satisface pofta sexuală în forme perverse, știind cu certitudine că XXXXX, născut la XXXXX, este minor și nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra și de a-și exprima voința, din cauza vârstei fragede, aplicând constrângerea fizică, l-a luat de mână și l-a rugat să între în domiciliul său situat în XXXXX, unde și-a satisfăcut cu victima pofta sexuală în forme perverse.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către procuror, care a depus un apel nemotivat la 29 aprilie 2016 și un apel motivat la 03 iunie 2016. Prin apelurile declarate, procurorul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Popa Eugeniu, în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 10 ani, cu executare în penitenciar pentru minori.

În motivarea apelului depus la 03 iunie 2016, procurorul a invocat următoarele:

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că prin raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 62a-2015, efectuat în privința inculpatului, s-a constatat că ultimul de careva maladiei psihice nu suferă și nu a suferit în perioada comiterii infracțiunii, precum și nu a manifestat tulburări psihice tranzitorii de intensitate psihotică, avea păstrată capacitatea de prevedere și deliberare asupra acțiunilor sale, putea acționa cu discernământ și poate fi recunoscut responsabil;

- la momentul comiterii infracțiunii inculpatul avea atinsă vârsta de 14 ani, fiind conform art. 21 alin. (2) Cod penal subiect al infracțiunii imputate;

- concluziile raportului de expertiză psihologică judiciară nr. 1720 din 24.11.2015, potrivit cărora vârsta psihologică a inculpatului este mai mică decât cea cronologică cu aproximativ un an, nu sunt concluzii concrete și contravin concluziilor expertizei psihiatrico-legale nr. 62a-2015;

- la stabilirea subiectului infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) Cod penal, vârsta psihologică nu este principalul criteriu, legiuitorul stabilind vârsta posibilă pentru răspunderea penală la comiterea a astfel de infracțiuni -14 ani, vârstă pe care inculpatul a atins-o la momentul săvârșirii faptelor infracționale, respectiv fiind posibil de a fi tras la răspundere penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, a fost admis **apelul** declarat și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popa Eugeniu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea art. 70 alin. (3), art. 79 alin. (1) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru minori.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că vina inculpatului a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate, care a fost audiată în condiții speciale, în conformitate cu prevederile art. 110¹ Cod de procedură penală, precum și probele din dosar: raportul de expertiză medico-legală nr. 142D din 03.10.2014; raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 77-a din 30.01.2015; raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 62-a din 05.02.2015.

Analizând în ansamblu probele administrate, în opinia instanței de apel, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate conform art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat că prima instanță, deși corect a stabilit circumstanțele de fapt și încadrarea juridică a celor săvârșite de făptuitor, neîntemeiat a încetat procesul penal în privința inculpatului și l-a absolvit de pedeapsă, precum că nu ar fi atins vârsta de atragere la răspundere penală.

Instanța de apel a notat că potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie a învinutului minor nr. 62a-2015 din 05.02.2015, s-a constatat că acesta de careva maladii psihice cronice nu suferă în prezent și nu a suferit în perioada comiterii infracțiunii ce i se impută, precum și în perioada dată tulburări psihice tranzitorii de intensitate psihotică nu a manifestat, avea păstrată capacitatea de prevedere și deliberare asupra acțiunilor sale, putea acționa cu discernământ, apreciindu-l responsabil, respectiv acesta poate fi recunoscut vinovat și condamnat pentru fapta comisă.

Prin urmare, instanța de apel a stabilit că inculpatul, născut la XXXXX, la momentul comiterii infracțiunii – 11 august 2014 - a atins vârsta de 14 ani și 5 luni, deci potrivit art. 21 alin. (2) Cod penal, acesta este subiect de drept al infracțiunii imputate.

Cu privire la raportul de expertiză psihologică judiciară nr. 1720 din 24.11.2015, prin care s-a stabilit că vârsta psihologică a inculpatului este mai mică decât cea cronologică, iar diferența dintre vârsta psihologică și cea cronologică este de aproximativ un an, instanța de apel a considerat că expertul, în concluziile sale, a dat o apreciere cu aproximație, nefiind o concluzie concretă, deoarece nivelul de dezvoltare fizică și intelectuală este o categorie particulară pentru fiecare individ, nefiind stabilite careva norme-etalon pentru categorii de vârste. Astfel, instanța de apel a respins această concluzie, ca fiind una subiectivă și care nu concordă cu personalitatea inculpatului, circumstanțele cauzei, și nu în ultimul rând contravine concluziilor raportului de expertiză nr. 62-a din 05.02.2015, ce au fost acceptate ca fiind legale și întemeiate.

Din aceste motive, instanța de apel a conchis, că inculpatul urmează să poarte răspundere pentru acțiunile sale, din care motiv sentința în această parte este neîntemeiată și necesită de a fi casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a inculpatului pentru fapta comisă.

La capitolul stabilirii pedepsei, instanța de apel a considerat că pericolul social pe care îl prezintă consecințele infracțiunii comise de inculpat permit de a conchide că corectarea ultimului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate și numirea unei pedepse cu închisoare.

La individualizarea pedepsei, pe lângă criteriile enunțate în art. 75 Cod penal, instanța de apel a menționat că a ținut cont și de prevederile art. 70 alin. (3) Cod penal, urmând a fi redusă la jumătate pedeapsa din maximul celei prevăzute cu închisoare, în cazul inculpatului minor, precum și de prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, ce stipulează că minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea este o circumstanță excepțională, ce permite aplicarea pedepsei mai blândă decât cea prevăzută de lege, concluzionându-se, astfel, stabilirea pedepsei cu închisoare inculpatului, pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar pentru minori.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Cotovici Eugeniu în numele inculpatului, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și anume că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

- la caz este prezentă circumstanța ce înlătură răspunderea penală, pe motiv că inculpatul, deși la momentul comiterii faptelor expuse în actul de învinuire avea vârsta de 14 ani și 5 luni, nivelul de dezvoltare a acestuia corespunde vârstei cu un an mai mică, respectiv nu poate fi subiect al infracțiunii imputate;

- prima instanță corect a apreciat ca fiind cu putere probatorie mai înaltă concluzia expertizei psihologice judiciare, decât concluziile expertizei psihiatrice legale, deoarece este în favoarea inculpatului minor;

- prima instanță corect a constatat că vârsta psihologică este nivelul dezvoltării psihice a individului și în primul rând – nivelul proceselor superioare cognitive.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 mai 2017, recursul ordinar declarat a fost admis, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat că instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile procesual-penale ce stipulează procedura de judecare a apelului.

În acest context, instanța de recurs a constatat că după pronunțarea sentinței, procurorul care a participat în prima instanță la judecarea cauzei a atacat-o cu așa numitul „apel nemotivat” la data de 29 aprilie 2016 (f.d. 212, vol. I), iar ulterior după parvenirea cauzei în procedura instanței de apel, același procuror a depus „apel motivat” la data de 03 iunie 2016 (f.d. 225-226 v. 1). Din materialele cauzei, instanța de recurs a atestat că apelurile au fost judecate ca un apel unic și pe care instanța de apel l-a admis, pronunțând o nouă hotărâre de condamnare în privința inculpatului.

Instanța de recurs a reținut că potrivit art. 401 alin. (1) pct. 1), coroborat cu prevederile art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, *procurorul este în drept de a declara apel în ce privește latura penală și latura civilă, în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.*

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs a reținut că în conformitate cu alin. (4) art. 402 Cod de procedură penală, *dacă procurorul care a participat la judecarea cauzei sau partea vătămată a declarat în termen apel în defavoarea inculpatului, procurorul participant în instanța de apel, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copiei apelului declarat, poate declara apel suplimentar, în care poate invoca motive adăugătoare de apel.*

Revenind la speță, instanța de recurs a constatat că procurorul participant în prima instanță a depus un „apel nemotivat” în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței și un „apel motivat” peste termenul prevăzut de lege, cu toate că dispozițiile legale ce reglementează procedura judecării cauzelor în ordine de apel nu instituie noțiuni de „apel motivat” sau „apel nemotivat”. Reieșind din prevederile art. 402 Cod de procedură penală, legiuitorul a prevăzut în cazul în care a fost depus inițial apel de către procuror, posibilitatea declarării apelului suplimentar, pe care o are doar procurorul participant în instanța de apel.

Astfel, reieșind din materialele cauzei, instanța de recurs a constatat că procurorul din Procuratura Ștefan Vodă, Tian N., care a participat la judecarea cauzei în prima instanță și care a declarat inițial apel, nu a participat și nici nu a fost delegat pentru a participa la judecarea aceleiași cauze în instanța de apel.

De asemenea, rezultând din procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, precum și din conținutul hotărârii adoptate de către această instanță, instanța de recurs a constatat că în cauza deferită judecării nu au fost puse în discuție chestiuni despre repunerea în termen a apelului sau acceptarea apelului declarat peste termen, în condițiile prevăzute de art. 403-404 Cod de procedură penală.

Prin urmare, la judecarea apelului declarat la data de 03 iunie 2016 de către procurorul participant în prima instanță, instanța de apel urma să efectueze verificarea corectitudinii sesizării acestei instanțe, în contextul în care procurorul participant în instanța de apel nu a declarat apel suplimentar, însă, instanța de apel a omis aceste cerințe și a judecat cauza în ordine de apel fără a da o careva apreciere juridică situației expuse.

Astfel, instanța de recurs a constatat că instanța de apel, în hotărârea adoptată, nu a argumentat din care motive a admis spre examinare cel de-al doilea apel declarat de către procuror, considerându-l ca unul unic, fapt ce reprezintă o eroare de drept, incidentă temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Prin urmare, instanța de recurs a conchis că decizia instanței de apel urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece eroarea comisă de către această instanță nu poate fi reparată de către instanța de recurs, or aceasta nu este competentă de a judeca cauza în fond și substitui instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual-penale.

La rejudecarea cauzei, instanței de apel i-a fost indicat să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia; să respecte în deplină măsură prevederile procesual-penale ce stipulează procedura de judecare a apelului; să verifice corectitudinea sesizării instanței de apel, prin cel de-al doilea apel declarat de același procuror participant la judecarea cauzei în prima instanță; la adoptarea soluției să țină cont de prevederile art. 415 alin. (1) Cod de procedură penală, ce prevăd tipurile soluțiilor ce pot fi pronunțate de către instanța de apel; în cazul în care va accepta spre examinare apelul declarat la data de 03.06.2016 de către procuror, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date și să aprecieze probele administrate la caz la justa valoare, oferind răspuns la chestiunea dacă inculpatul este subiect

al infracțiunii imputate și dacă este pasibil tragerii la răspundere penală; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, inclusiv în partea soluției adoptate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, a fost admis **apelul** declarat și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popa Eugeniu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea art. 70 alin. (3), art. 79 alin. (1) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru minori.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat apelul declarat în termen. Instanța de apel a constatat că procurorul, **ulterior declarării apelului nemotivat la 29 aprilie 2016**, adică în a 14-a zi de la pronunțarea sentinței, **a declarat apel motivat la 03 iunie 2016**, pe care instanța de apel l-a considerat ca fiind declarat cu respectarea legislației, or inițial a fost declarat apel nemotivat.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut că potrivit art. 402 alin. (4) Cod de procedură penală, *dacă procurorul care a participat la judecarea cauzei sau partea vătămată a declarat în termen apel în defavoarea inculpatului, procurorul participant în instanța de apel, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copieii apelului declarat, poate declara apel suplimentar, în care poate invoca motive adăugătoare de apel.* În sensul prevederilor nominalizate, instanța de apel a constatat că procurorul a declarat apel motivat, și nu suplimentar.

Astfel, judecând **apelul** declarat, instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului a fost dovedită prin probele examinate în prima instanță, verificate suplimentar în instanța de apel, și anume declarațiile părții vătămate minore Cojocari M., ale martorilor Cojocari E., Cojocari S. și Cojocari D., raportul de expertiză medico-legală nr. 142 „D” din 03 octombrie 2014 și rapoartele de expertiză psihiatrico-legală – nr. 77-a din 30 ianuarie 2015 și nr. 62-a 05 februarie 2015.

Referindu-se la subiectul infracțiunii, instanța de apel a menționat că acesta este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii a atins vârsta de 14 ani. În acest sens, instanța de apel a reținut că inculpatul, născut la XXXXX, a comis infracțiunea la data de 11 august 2014, astfel la momentul comiterii infracțiunii avea împlinită vârsta de 14 ani și 5 luni și, respectiv, este subiect al infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat critic concluziile expuse în raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 1720 din 24.11.2015, prin care s-a stabilit că vârsta psihologică a inculpatului este mai mică decât cea cronologică cu aproximativ un an. Instanța de apel a considerat că concluzia nominalizată este dată cu aproximație, nefiind una concretă, or nivelul de dezvoltare fizică și intelectuală este o categorie particulară pentru fiecare individ, nefiind stabilite careva norme-etalon pentru categorii de vârstă. În legătură cu acest aspect, instanța de apel a considerat că concluzia nominalizată este una subiectivă, nu concordează cu personalitatea inculpatului și contravine concluziei expuse în raportul de expertiză nr. 62-a din 05.02.2015, ultima fiind apreciată de către instanța de apel ca fiind legală și întemeiată.

Instanța de apel a subliniat că la determinarea faptului dacă persoana este subiect al infracțiunii nu contează criteriul vârstei psihologice, or legiuitorul a stabilit că vârsta de tragere la răspundere penală este de 14 ani, pe care inculpatul o avea la momentul săvârșirii infracțiunii.

La stabilirea pedepsei, reieșind din prevederile art. 70 alin. (3), 79 Cod penal, apreciind circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunii, motivul comiterii acesteia și personalitatea inculpatului, instanța de apel a considerat că inculpatului urmează a-i fi stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, aptă de a atinge scopurile legal instituite.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Cotovici Eugeniu în numele inculpatului, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și anume că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea cererii depuse, recurentul invocă următoarele:

- la caz este prezentă circumstanța ce înlătură răspunderea penală, pe motiv că inculpatul, deși la momentul comiterii faptelor expuse în actul de învinuire avea vârsta de 14 ani și 5 luni, nivelul de dezvoltare a acestuia corespunde vârstei cu un an mai mică, respectiv nu poate fi subiect al infracțiunii imputate;

- prima instanță corect a apreciat ca fiind cu putere probatorie mai înaltă concluzia expertizei psihologice judiciare, decât concluziile expertizei psihiatrice legale, deoarece este în favoarea inculpatului minor;

- prima instanță corect a constatat, că vârsta psihologică este nivelul dezvoltării psihice a individului și în primul rând – nivelul proceselor superioare cognitive;

- la caz sunt relevante deciziile Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție nr. 2p-16/96 și 1ra-60/2007, precum și explicațiile date în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 39 din 22.11.2004 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale privind minorii”, unde s-a statuat că *în orice situație, dacă persoana nu are împlinită vârsta necesară la momentul comiterii infracțiunii, aceasta nu poate fi subiect al infracțiunii, iar incapacitatea penală sau prezumția legală a iresponsabilității penale sunt absolute, nesusceptibile de a fi probate în contrariu.*

9. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care pledează pentru inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, pe care îl consideră vădit neîntemeiat.

În motivarea solicitării propuse, procurorul menționează că cererea de recurs este întemeiată doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei, care este inadmisibilă, deoarece aprecierea greșită a probelor nu reprezintă o eroare gravă de fapt, ceea ce denotă că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent și că decizia atacată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

10. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit decide admiterea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul ordinar, instanța de recurs îl admite, casează total decizia instanței de apel și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, judecând apelurile declarate în cauză, nu s-a conformat indicațiilor instanței de recurs și a comis erori de drept de natură procedurală, privind legalitatea sesizării instanței cu cererea de apel, ireparabile la etapa judecării recursului ordinar.

În acest context, Colegiul penal lărgit constată că prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 mai 2017, instanței de apel i-a fost indicat în mod specific, pe lângă necesitatea generală *de a pronunța o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală, să verifice corectitudinea sesizării*

instanței de apel, prin cel de-al doilea apel declarat de același procuror participant la judecarea cauzei în prima instanță, iar la adoptarea soluției să țină cont de prevederile art. 415 alin. (1) Cod de procedură penală, ce prevăd tipurile soluțiilor ce pot fi pronunțate de către instanța de apel.

Sub aspectul celor relatate, Colegiul penal lărgit menționează că necesitatea respectării indicațiilor instanței de recurs are susținere legală, fiind întemeiată pe prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora *pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sânt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.*

În contextul dat, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel în mod repetat a considerat că apelurile depuse în cauză **urmasu a fi judecate ca un apel unic**, contrar indicațiilor instanței de recurs, care la rândul său a statuat că dispozițiile legale ce reglementează procedura judecării cauzelor în ordine de apel **nu instituie noțiuni de „apel motivat” sau „apel nemotivat”**.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, deși s-a conformat indicațiilor instanței de recurs **în partea punerii în discuție a posibilității de repunere a apelului în termenul de declarare**, pripit a statuat că „apelul motivat”, depus la 03 iunie 2016, a fost declarat cu respectarea legislației, deoarece inițial a fost declarat apel nemotivat.

Bazându-și poziția inclusiv pe prevederile art. 402 alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit cărora *„dacă procurorul care a participat la judecarea cauzei sau partea vătămată a declarat în termen apel în defavoarea inculpatului, procurorul participant în instanța de apel, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copieii apelului declarat, poate declara apel suplimentar, în care poate invoca motive adăugătoare de apel”*, instanța de apel nu le-a raportat în mod corespunzător la circumstanțele cauzei. Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit statuează că prevederile nominalizate, cu care a operat instanța de apel, sunt inaplicabile în cauză, or procurorul din Procuratura Ștefan Vodă, Tian N., care a participat la judecarea cauzei în prima instanță și care a declarat inițial apel, **nu a participat și nici nu a fost delegat pentru a participa la judecarea aceleiași cauze în instanța de apel, astfel cel de-al doilea apel declarat de el nefiind unul suplimentar în sensul prevederilor nominalizate**, circumstanță constatată și de către instanța de recurs cu ocazia primei judecări a recursului ordinar declarat în numele inculpatului.

În legătură cu constatările expuse, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel, prin aplicarea pripită a unei norme de drept inaplicabile în cauză, repetat a comis aceeași eroare de drept, manifestată prin faptul că nu a judecat apelurile declarate în mod separat, ceea ce denotă că prevederile legale privind sesizarea instanței cu cerere de apel și cele privind soluțiile ce pot fi adoptate de către instanța de apel nu au fost pe deplin valorificate.

Totodată, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, apreciind apelurile declarate **doar prin prisma normei anterior nominalizate** ca fiind o cerere unică, în prezența unui apel declarat la **03 iunie 2016**, iar sentința fiind adoptată la **15 aprilie 2016**, **a omis de a se expune în mod concret asupra termenului de declarare a apelului în cauză, prin raportare la prevederile art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală**, potrivit cărora *termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.*

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a comis eroarea de drept, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume a pronunțat o *hotărâre care nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, eroare care

impune admiterea recursului ordinar declarat în cauză din alte motive decât cele invocate, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia; să respecte în deplină măsură prevederile procesual-penale ce stipulează procedura de judecare a apelului; să verifice corectitudinea sesizării instanței de apel, prin cel de-al doilea apel declarat de același procuror participant la judecarea cauzei în prima instanță, **cu judecarea fiecărui apel în mod separat, sub aspectul primordial al termenului de declarare și, ulterior, conținutului acestuia**; la adoptarea soluției să țină cont de prevederile art. 415 alin. (1) Cod de procedură penală, ce prevăd tipurile soluțiilor ce pot fi pronunțate de către instanța de apel; în cazul în care va accepta spre examinare apelul declarat la data de 03.06.2016 de către procuror, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date și să aprecieze probele administrate la caz la justa valoare, oferind răspuns la chestiunea dacă inculpatul este subiect al infracțiunii imputate și dacă este pasibil tragerii la răspundere penală; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, inclusiv în partea soluției adoptate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu prevederile art. 338, 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Cotovici Eugeniu în numele inculpatului Popa Eugeniu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui ***Popa Eugeniu XXXXX*** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 20 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Anatolie Țurcan